

der ikke i dette Forslag, men alene i det første derfra aldeles afvigende Vædringsforslag, er Tale om at bibeholde den cognatistiske Arvesfølgeorden i Fremtiden, saa skal jeg, saavidt det forekommer mig at være nødvendigt, gaae ind paa, hvad der iøvrigt er fremkommet, navnlig med Hensyn til det stillede Vædringsforslag. — Den ærede Folketingsmand for Sorø Amts 3die Valgfreds (Fischer), forekommer mig at være i en lidt paafaldende Modsigelse, naar han antager, at der constitutionelt egentlig ikke kan gives noget andet Svar paa det kongelige Budskab end Ja eller Nei, og dog idetsamme erklærede sig villig til at gaae ind paa dette Forslag, naar det ændredes paa den af ham foreslaaede Maade; men jeg troer, at der til Grund for hele denne Argumentation ligger en ganske bestemt Misforstaaelse af Grundlovens § 4. Naar der er bestemt, at Noget kun kan skee efter Forslag fra Hans Majestæt, saa er det dermed aldeles ikke sagt, at Forslaget i alle dets Dele og Ord skal antages eller forkastes (Hør!); det er to aldeles forskjellige Ting. Det er politiske, ved Lovgivningen medvirkende Forsamlinger, hvor hele Initiativet paa det Bestemteste er bundet s. Ex. til Regjeringen, men hvor der aldrig har været Tvivl om, at, naar et Forslag fra Regjeringen foreslaa, kunde man dertil knytte Vædringer, og det er det, her skeer. Naar der nu af den samme ærede Rigsdagsmand er foreslaaet, at Grundlovens § 4 udtrykkeligt skal paaberaabes, saa have vi forsaavidt Intet derimod; vi have ikke anseet det for nødvendigt, thi vi have antaget, at den hele Forhandling, vi her føre, kun føres i Kraft af Grundlovens § 4. Det er i Henhold til den, at det kongelige Budskab er fremkommet, det er i Henhold til den, at det tages under Overveelse, og det er i Henhold til den, at en Beslutning skal vedtages; men, hvis man vil optage en saadan Paaberaabelse, have vi Intet derimod. Naar der dernæst bliver Spørgsmaal om, hvilke Statsacter der skulle nævnes, saa er det først stærkt fremhævet af den ærede Landstingsmand, jeg troer for Kjøbenhavns 5te Kreds (Drsted), at det overhovedet var urigtigt, at der i vort Forslag var nævnt visse Statsacter, nemlig Renunciationerne; thi, sagde han, disse Acter

begrunde ikke en Ret for Prinds Christian. Den ærede Premierminister fandt, at disse Statsacter ikke burde nævnes, naar der ikke tillige nævnedes andre Statsacter. Dette staaer, saaledes som det udtaltes af den ærede Landstingsmand, i Forbindelse med en anden, som jeg troer, tydeligt nok urigtig Opfattelse af vort hele Forslag. Der er Ingen af os, der enten har talt om eller tænkt paa, at Prinds Christian af Glücksborg selv ved Arv efter Kongeloven kunde komme paa Thronen; vi have paa det Tydeligste sagt, allerede ved den forrige Behandling, at Prinds Christian ikke kan arve ifølge Kongeloven, og vi have derfor foreslaaet, at, medens Kongelovens Arvesfølge bibeholdes, forsaavidt det angaaer den fra Prindsesse Louise af Hessen udgaaede Række af Sønner, Sønesønner o. s. v., skal der ved Hjælp af Grundlovens § 4 tilveiebringes en forenet Beslutning af Hans Majestæt Kongen og Rigsdagen om to Modificationer i den nu bestaaende Arvesfølge. Af disse to Modificationer er den ene temporær, at Prinds Christian, som ikke kan arve efter den nu bestaaende Kongelov, faaer Ret til at regjere og beholde Regjeringen til sin Død, den anden varig, at, naar Regjeringen er kommen over i Prinds Christians Linie, den cognatistiske Arvesfølge da ophæves (Hør!). Dette er Noget, som vi ikke deducere af Kongeloven; men vi sige, at ved Hans Majestæts og Rigsdagens Beslutning komme disse to Modificationer istand, medens forresten Kongelovens Arvesfølge bliver bestaaende, og de komme istand i Henhold til Renunciationerne, ikke fordi Renunciationerne skabe nogen Ret for Prinds Christian til virkelig at blive Konge, men fordi de give den Billighedens Grund, efter hvilken Hans Majestæt og vi kunne skride til at foretage Modificationerne. De indeholde den Forudsætning, som ikke kunde savnes, om vi end vilde oversee Mangelen, fordi den er lagt til Grund ved Forhandlingerne med Europa, og navnlig med Keiseren af Rusland. Det er deri fastsat, at Forandringen kun skal skee saaledes, at de nuværende berettigede Arvinger frivilligt frastge sig deres Ret; det var altsaa nødvendigt at tilveiebringe Renunciationerne (Hør! Hør!). Derfor paaberaabe vi